

Siham, moeder van Mohammed (+ de jeugdprofessional over dit traject)

Cliëntperspectief

“Mijn zoon heet Mohammed. Hij is 9 jaar oud. Soms weet ik niet meer wat ik met hem aan moet. Hij kan zo boos zijn. Hij is dan kwaad op mij, op school en maakt ruzie met leraren en vriendjes. Hij kan dan ineens ontploffen en maakt dingen kapot of slaat mij en andere kinderen zelfs. School belt mij regelmatig op dat het weer uit de hand is gelopen. Zij zeggen dat het zo slecht gaat op school dat zij erover denken om hem over te plaatsen naar een cluster 4-school.

School heeft contact opgenomen met het sociale wijkteam en de jeugdprofessional die daar werkt. Hij neemt contact op met de moeder van Mohammed.

Tijdens de eerste afspraak met de jeugdprofessional heb ik hem veel over onze situatie verteld. We wonen namelijk nog niet zo lang in dit dorp. We zijn een paar maanden geleden hier naartoe verhuisd. Ik heb altijd met mijn man in Noord-Holland gewoond. In ons huwelijk waren veel problemen. Daarom heb ik de knoop doorgehakt om te scheiden. Dat vond mijn man onbegrijpelijk. Ik heb toen besloten om samen met Mohammed ergens anders te gaan wonen. We zijn in een paar jaar tijd vaak verhuisd. En iedere keer ging Mohammed weer naar een andere school.

De jeugdprofessional heeft ook een apart gesprek met Mohamed gehad. Na dit gesprek vertelde de jeugdprofessional mij dat Mohammed denkt dat hij de reden is van alle problemen. Ik vond dit heel erg moeilijk om te horen. Samen met de jeugdprofessional ben ik gaan praten met Mohammed. Het was heel prettig dat hij daarbij was om mij en Mohammed te helpen. Ik vond het een heel moeilijk gesprek. Het is confronterend om te zien dat ik ook een rol heb in het gedrag van Mohammed. Als ik wil dat het beter met hem gaat, zal ik ook aan mezelf moeten werken. Ik probeer alle vragen van Mohammed zo goed mogelijk te beantwoorden. Ik leg ook uit dat het verhuizen en de ruzies met zijn vader niet aan hem liggen. Ik heb hem gezegd dat zijn vader en ik heel veel van hem houden.

Volgens de jeugdprofessional is het goed voor Mohammed als we vaker gesprekjes voeren. Dan leert hij, maar ook ik, praten over emoties. Als Mohammed zijn emoties op die manier beter kan uiten en ik goed naar hem luister, zal het waarschijnlijk ook beter gaan op school. Ik probeer nu iedere dag na school even te praten met Mohammed. Ik zet dan een kopje thee en zorg voor een koekje. Het gaat niet altijd makkelijk, maar ik wil wel doorzetten.

Gelukkig zien de leraren op school ook dat het wat beter gaat met Mohammed. De jeugdprofessional heeft met mijn toestemming contact met school gehad over onze situatie. In dit gesprek is afgesproken dat hij gewoon op deze school kan blijven. Het gaat natuurlijk niet allemaal ineens goed met hem, maar zijn gedrag wordt door de leraren beter begrepen en opgevangen.”

De jeugdprofessional over dit traject

“Het impulsieve gedrag van Mohammed is nog niet helemaal weg. Hij wordt nu wel beter begrepen. Door inzicht in de kern van het probleem, zowel bij moeder als bij de leraren op school, werken zij nu samen zodat het steeds beter met Mohammed gaat. Als jeugdprofessional ben ik heel actief aan de slag gegaan met moeder. Door met haar te werken aan andere gespreksvoering, lukt het haar en Mohammed om beter met elkaar over emoties te praten. Moeder geeft daarmee het goede voorbeeld en besteedt meer tijd en aandacht aan haar zoon. Door deze begeleiding begint zij in te zien welk effect zij heeft op het gedrag van haar zoon. Dat is niet altijd leuk en ze vond mij ook zeker niet altijd leuk. Ik denk doordat we als jeugdprofessionals met onze goede contacten een overplaatsing naar een andere school hebben kunnen voorkomen. Door onze laagdrempelige en methodische aanpak hebben we ook de inzet van specialistische hulp kunnen voorkomen.”